

แพ็ท เมทธีนี กับอัจฉริยะแห่งสุนทรียภาพ

An Aesthetic of Genius, Pat Metheny

สิทธิกุล บุญอิต*

แพ็ท เมทธีนี (Pat Metheny) ได้กลายเป็นดาวจรัสแสงดวงใหม่ในวงการดนตรีแจ๊สในปี 1978 เมื่อเขานำเสนอผลงานลำดับแรกเปิดตัวของวง "The Pat Metheny Group" ออกสู่ผู้ฟังเป็นครั้งแรก และผลงานชุดนี้ก็ไม่ทำให้ ผู้ฟังผิดหวังกลายเป็นผลงานที่มียอดขายดีที่สุด ผลงานหนึ่งในวงการดนตรีแจ๊ส จากจุดนั้น แพ็ท เมทธีนี มิได้หยุดสร้างงานดนตรีแจ๊ส ผลงานของเขาทุกชิ้นที่นับเป็นงานดนตรี ที่มีความสร้างสรรค์อย่างสุดโต่ง ไม่ว่าจะเป็นวงที่เป็นทางการของเขา คือ "Pat Metheny Group" หรือ "PMG" วงในรูปแบบแจ๊สทริโอ หรืองานเดี่ยวก็ตาร์ของเขา ก็เปี่ยมไปด้วย รายละเอียดยากที่จะหานักดนตรี แจ๊สในยุคปัจจุบันเทียบได้

แพ็ท เมทธีนี เกิดที่เมืองแคนซัสซิตี เมื่อวันที่ 12 สิงหาคม ปี 1954 ในครอบครัวนักดนตรี เครื่องดนตรีชิ้นแรกที่แพ็ทสัมผัสคือทรมเป็ตเมื่ออายุ 8 ปี หลังจากนั้น 4 ปี ก็ตาร์กลายเป็นเครื่องดนตรีประจำตัวเขา ตั้งแต่อายุ 15 ปี แพ็ทได้ร่วมเล่นกับนักดนตรีแจ๊สระดับสุดยอดของเมืองแคนซัสซิตี ซึ่งเป็นการเพาะความสามารถทางด้านดนตรีตั้งแต่ยังเป็นวัยรุ่น จนกระทั่งปี 1974 เขาได้ก้าวเข้าสู่วงการดนตรีแจ๊สระดับนานาชาติเป็นครั้งแรก โดยมีนักไวโอลิน แกรี เบอร์ดัน (Gary Burton) เป็นเสมือนพี่เลี้ยงรับแพ็ทเข้ามาเป็นนักกีตาร์ประจำวงด้วยวัยยังไม่พ้น 20 นักกีตาร์จากรัฐมิสซูรี ก็ได้พบรูปแบบการเล่น กีตาร์ที่ไม่เหมือนใครและไม่มีใครเหมือน รวมถึงเสียงการเล่นที่เป็นเอกลักษณ์ของตัวเอง เทคนิคและทักษะที่บ่งบอกถึงพรสวรรค์และความสามารถเกินอายุ แนวการเล่นและคิดปฏิภาณ (Improvisation) ที่ทันสมัย โดยรวมเอารากฐานของดนตรีแจ๊ส ไม่ว่าจะเป็นสวิง และ บูลส์ ผลงานชิ้นแรก "Bright Size Life" แพ็ทได้นำแนวการเล่นกีตาร์แจ๊สแบบดั้งเดิมมาประยุกต์เป็นชาวนักกีตาร์รูปแบบใหม่ที่กลายเป็นแบบเรียนสำหรับนักกีตาร์แจ๊สรุ่นต่อๆ มา และผลงานชุดนี้แพ็ทได้ร่วมงานกับมือเบสไฟฟ้าระดับตำนานคือ จาโค พาสโตรียัส (Jaco Pastorius) ดังที่กล่าวไปแล้วว่าตลอดชีวิตการทำงานในฐานะนักดนตรี เขาไม่หยุดที่จะทดลอง โดยเฉพาะเทคโนโลยีซึ่งเขาได้นำมาเชื่อมต่อกับความสามารถในการเล่นกีตาร์ของเขาเอง

นอกเหนือจากการสร้างงานทางเทคโนโลยีแล้ว แพ็ท เมทธีนี ยังได้สร้างแนวเพลงใหม่ๆ กับดนตรีแจ๊สอีกหลายต่อหลายคนเช่น สตีฟ ไรช์ (Steve Reich) ออร์เน็ตต์ โคลแมน (Ornette Coleman) นักดนตรี ผู้ริเริ่มยุคของดนตรีฟรีแจ๊ส (Free Jazz) รวมถึง เฮอร์บี แฮนค็อก (Herbie Hancock)

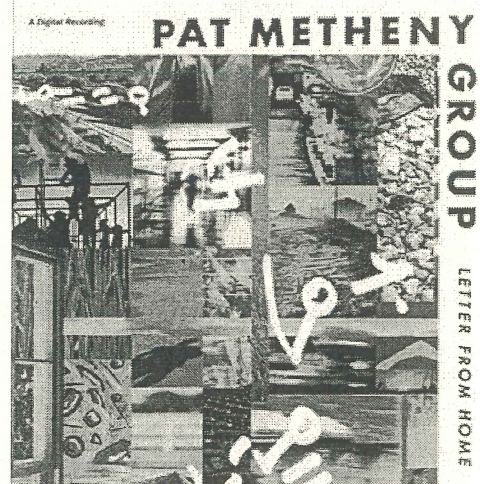
* รองคณบดีฝ่ายบริหาร วิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยรังสิต และอาจารย์ผู้สอนวิชาประวัติศาสตร์ดนตรีแจ๊ส

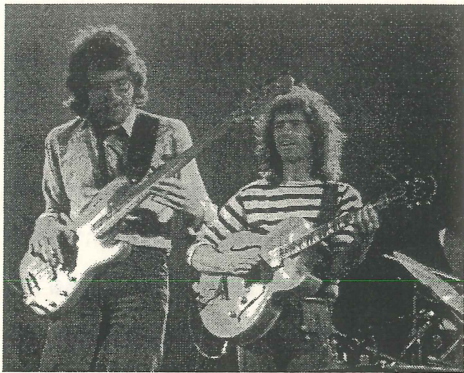

Hancock) มิลตัน นาสซิเมนโต (Milton Nascimento) และกลุ่มของนักดนตรีร็อค เช่น เดวิด โบวี่ (David Bowie) ส่วนนักดนตรีคู่ใจที่แพทร่วมงานมามากกว่ายี่สิบปีคือมือคีย์บอร์ด ไลล์ เมย์ส (Lyle Mays) ซึ่งเปรียบเสมือนกับการทำงานร่วมกันของ เลนนอน และ แม็คคาร์ตนี งานของแพทมีความหลากหลายอันประกอบด้วยงานประพันธ์สำหรับโซโลกีตาร์ ดนตรีวงเล็ก ดนตรีอคูสติคและดนตรีไฟฟ้า การเล่นร่วมกับวงออร์เคสตรา รวมถึงงานกับบัลเลต์ ซึ่งรวมๆ แล้วกลืนอายางานของแพทเมทธีน หลากหลายไม่ว่าจะเป็นดนตรีโฟล์ค โมเดิร์นแจ๊ส ร็อค และคลาสสิก

นอกเหนือจากการเป็นนักดนตรีที่ประสบความสำเร็จ แพทยังได้ทุ่มเทเวลาให้กับการสอนและการศึกษาดนตรี เพียงอายุ 18 ปี เขาเป็นอาจารย์ที่มีอายุน้อยที่สุดในมหาวิทยาลัยไมอามี อายุ 19 ปี เป็นอาจารย์ที่มีอายุน้อยที่สุดในวิทยาลัยดนตรีเบิร์กลีย์ (Berklee College of Music) ซึ่งเป็นที่ที่แพทได้รับปริญญาดุษฎีบัณฑิตหลังจากนั้นยี่สิบปี เมื่อแพทออกตระเวนทัวร์ทั่วโลก เขาได้ปลื้มเวลาเพื่อให้ความสำคัญ กับการสอนและเป็นวิทยากรทางด้านดนตรี ตั้งแต่สถาบันดนตรี Dutch Royal Conservatory ไปจนถึง Thelonius Monk Institute of Jazz รวมทั้งการทำคลินิคในประเทศแถบเอเชียและอเมริกาใต้ นอกจากนั้น ความสนใจทางด้านดนตรีอิเล็กทรอนิกส์ ส่งผลให้แพทกลายเป็นนักดนตรีแจ๊ส ในช่วงยุคฟิวชั่นที่ศึกษาเครื่องดนตรีซินธิไซเซอร์อย่างจริงจัง และนำมาใช้ในงานเสมือนเครื่องดนตรีชิ้นหนึ่ง ก่อนหน้าที่จะมีการประดิษฐ์เทคโนโลยี MIDI แพทใช้ซินคลาเวีย (Synclavier) ในการประพันธ์ดนตรี พัฒนากีตาร์รูปแบบแปลกใหม่ อาทิเช่น โซปราโนอคูสติคกีตาร์ กีตาร์ Pikasso 42 สายอันขึ้นชื่อซึ่งหลายคนอาจได้เห็นจากการแสดงใน ประเทศไทยเมื่อสามปีที่แล้ว และกีตาร์ Ibanez's PM-100 เป็นต้น

มิใช่ว่าแพท เมทธีน จะมีชื่อเสียงในหมู่แฟนเพลงของเขาในฐานะนักดนตรีแจ๊สที่มีความสามารถ หากแต่เขายังได้รับการยกย่องและยอมรับจากนักวิจารณ์และสื่อมวลชนเสมอมา ในตลอดชีวิตของการ ทำงานแพท ได้รับรางวัลต่างๆ มากมาย เช่น 3 รางวัลแผ่นเสียงทองคำจากผลงาน "(Still Live) Talking," "Letter from Home," และ "Secret Story" โดยเฉพาะผลงานหลังสุดเขานำวงปีพาทย์กัมพูชามาร่วมเล่นในเพลง "Above the Tree Top" แสดงให้เห็นความลงตัวของวัฒนธรรมตะวันออกและตะวันตกได้อย่างดีเยี่ยม ซึ่งผลงานนี้เป็นหนึ่งใน 16 ผลงานที่ได้รับรางวัลแกรมมี่ โดยทั้ง 16 ผลงานที่ได้รับรางวัลนั้นมีความแตกต่างกันออกไป อาทิเช่น Best Rock Instrumental, Best Contemporary Jazz Recording, Best Jazz Instrumental Solo, Best Instrumental Composition เป็นต้น ในส่วนของวง "Pat Metheny Group" ที่ได้รับรางวัลแกรมมี่ จำนวน 7 รางวัลติดกัน 7 ปี ตั้งแต่ปี 1974 เป็นต้นมา แพท เมทธีน ใช้เวลาเกือบทั้งชีวิต นอกเหนือจากการ

บันทึกเสียงตระเวนทัวร์คอนเสิร์ต โดยเฉลี่ย 120-240 คอนเสิร์ตต่อปี เวลาที่เหลือเขาอุทิศเป็นแสงส่องทางให้กับวงการดนตรีแจ๊สโดยได้ทุ่มเวลาการสร้างงานและร่วมงานกับนักดนตรีรุ่นเก่า รุ่นใหม่โดยมีเป้าหมายที่จะสร้างอนาคตให้กับนักดนตรี เหล่านั้นและการสร้างวิสัยทัศน์ทางด้านศิลปะการดนตรี

แพท เมทธีนิ์ ให้ความสำคัญในสิ่งที่ตัวเองทำอยู่ ดนตรีแจ๊ส ซึ่งเป็นศิลปะที่กำเนิดจากชนชั้นกรรมมาชีพในสหรัฐอเมริกา แพท ตระหนักถึงคุณค่าและความพยายามในการสร้างศิลปะแขนงนี้ของนักดนตรีรุ่นบุกเบิก ซึ่งเป็นแอฟริกันอเมริกัน มีอยู่ครั้งหนึ่งที่เขาปฏิเสธ การให้สัมภาษณ์นิตยสารดนตรีแจ๊ส ถ้าหากนิตยสารฉบับนั้น ไม่ยอมลงตีพิมพ์เรื่องราวของนัก

ดนตรีแจ๊สสัญชาติแอฟริกันอเมริกัน ความคิดสร้างสรรค์ทางด้านศิลปะของแพทนั้นถือว่าพิเศษ เขาเป็นนักดนตรีเพียงไม่กี่คนที่เข้าใจในเอกลักษณ์ของเสียงดนตรีแพทได้ทดลองในเรื่องของเสียงในผลงานของตัวเองโดยไม่มีข้อจำกัดในเรื่องพรมแดน ด้วยความคิดที่ล้ำหน้าอาจต้องใช้เวลาหลายปีเพื่อให้เข้าใจในงาน "ศิลปะ" ของแพท

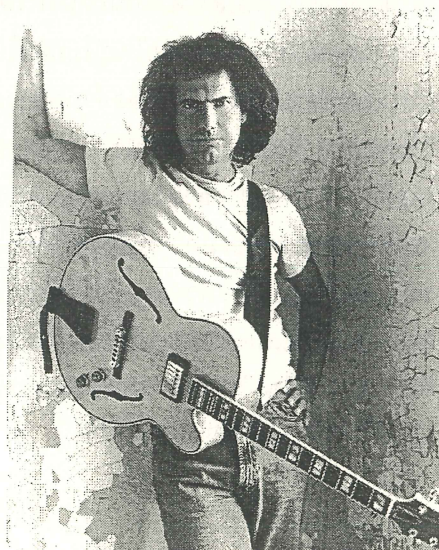
แพท เมทธีนิ์ ได้ให้ความเห็นในประเด็นของ "ศิลปะ" กับ ความคิดสร้างสรรค์ของเขาไว้อย่างน่าสนใจ โดยโยงประเด็นเข้ากับสภาพทางสังคมที่นับวันความอดทนในการทำความเข้าใจดนตรีน้อยลง สังคมมักจะเปิดรับงานศิลปะที่ง่ายต่อการเข้าใจมากกว่า แพทกล่าวว่าสำหรับเขาคำว่า "ยุคทอง" ที่ผู้คนในโลกมักจะเห่กับสิ่งใหม่เป็นเรื่องที่ไร้สาระ ถ้าดูประวัติศาสตร์ การคิดค้นทางศิลปะ มักจะเกิดขึ้นจากคนกลุ่มเล็กๆ ที่คนกลุ่มใหญ่ไม่ค่อยได้ให้ความสำคัญประเด็นดังกล่าว อาจเป็นผลจากสภาพทางสังคมและเศรษฐกิจ หรือว่าข้อจำกัดทางการศึกษา เขารู้สึกว่าสังคมมนุษย์ ยังอยู่ที่เริ่มต้นของวิวัฒนาการ ซึ่งยังอาจจะต้องใช้เวลามาก เป็นร้อยปีกว่าจะพัฒนาทักษะความเข้าใจงานของนักดนตรีในอดีตเช่น บาค (Johann Sebastian Bach) จอห์น โคลเทรน (John Coltrane) หรือ ชาร์ลลี ปาร์คเกอร์ (Charlie Parker) ซึ่งมีความเป็นไปได้ที่ประเด็นความหลากหลายทางวัฒนธรรมมีผลต่อความเข้าใจงานศิลปะของมนุษย์ ส่วนดนตรีแจ๊สที่ว่าเป็นศิลปะรากเหง้าของอเมริกัน เขาไม่เห็นด้วยที่จะมาปฏิเสธวัฒนธรรมทางดนตรีในส่วนอื่นของโลกสังคมอเมริกัน ควรจะภาคภูมิใจในมรดกทางด้านศิลปะส่วนนี้ที่เขา นำมาเป็น "ราก" การผสมวัฒนธรรมอื่น เข้าไปเป็นคุณลักษณะพิเศษในการทำให้นักดนตรีชาติรวมเป็นหนึ่ง เดียวทางวัฒนธรรม

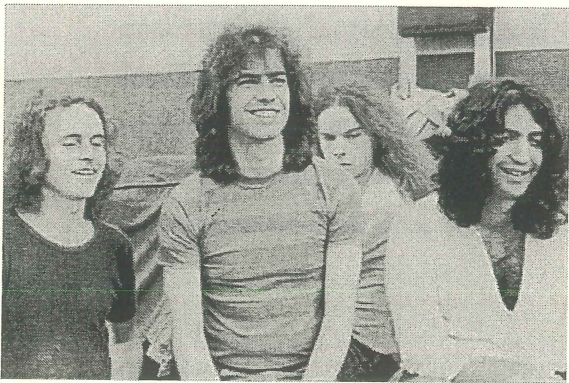

ประเด็นต่อมา แพ้ทกล่าวถึงเยาวชนที่ก้าวขึ้นมาเป็นนักดนตรีรุ่นใหม่ซึ่งปัจจุบัน จุดเปลี่ยนทางวัฒนธรรม อันเกิดจากการพัฒนาแบบก้าวกระโดดทางเทคโนโลยี อันทำให้การเปิดรับคุณค่าทางด้านศิลปะอย่างฉาบฉวย แทนที่เยาวชนจะเป็นวัยที่กระตือรือร้นในการแสวงหา แต่ปัญหาของเทคโนโลยีที่ทำให้ทุกอย่างได้มาอย่างง่าย ๆ เป็นตัวปิดกั้นความทะเยอทะยานของคนรุ่นใหม่ รวมถึงการหาทางแสดงถึงความคิดสร้างสรรค์ทางด้านศิลปะ สิ่งแวดล้อมรอบตัวมีผลต่อการสร้างผลงานในฐานะนักดนตรีแต่ละคนมีประสบการณ์ในสิ่งรอบตัวแตกต่างกัน อันมีผลต่อความคิดสร้างสรรค์ในการสร้างงาน ศิลปินที่เป็นปัจเจกของคนนั้นๆ ยกตัวอย่างเช่นเหตุการณ์ 9/11 ส่งผลทางใจต่อนักดนตรีหลายๆ คน บางคนไม่สามารถคิดงาน ใดๆ ได้เป็นเดือน บางคนใช้ดนตรีเพื่อให้ตัวเองเดินหน้าต่อสำหรับเขาเองที่เป็นคนนิวยอร์กก็มีความรู้สึก หดหู่กับเหตุการณ์ดังกล่าว ผลงาน "One Quiet Night" เป็นงานที่เขาบันทึกเสียงโดยมีเหตุการณ์ 9/11 เป็นแรงบันดาลใจ แพ้ทเล่าว่าเขารู้สึกเหมือนไม่ได้เล่นบันทึกเสียง รู้สึกอย่างไรก็เล่นไปเหมือนกับเล่นกับตัวเอง ซึ่งแพ้ทเองก็ไม่แน่ใจว่าเป็นการเล่นด้วยอารมณ์ที่มีผลจากเหตุการณ์นั้นหรือไม่ แต่ก็รู้สึกว่าจะมีความเชื่อมโยงบางอย่างเกิดขึ้นในขณะที่เขากำลังบันทึกเสียง

การเดินทางทัวร์คอนเสิร์ตระดับโลก มีผลต่อทัศนคติด้านวัฒนธรรมของแพ้ท ตลอดระยะเวลาเกือบ 30 ปี เขาพบว่าจริงๆ แล้วผู้คน ทั่วโลกที่เขาพบเจอไม่ได้มีความแตกต่างกันทางด้านความคิด ยกเว้นรูปลักษณ์ภายนอกแต่ละประเทศที่ไป พบว่าผู้คนมีความภูมิใจในวัฒนธรรมประเพณีของตัวเอง มีหลายสิ่งหลายอย่างที่คนทั่วโลก เหมือนกันโดยเฉพาะการฟังดนตรี ประเด็นนี้สร้างความหวังในการสร้างงานต่อไปให้กับเขา สำหรับดนตรีแล้วแพ้ทให้ความสำคัญเหมือนกับอากาศที่อยู่รอบตัวมนุษย์ เป็นส่วนสำคัญของ มนุษย์ชาติ เหมือนกับที่นักเปียโนฟรีเจส ซีซิล เทย์เลอร์ (Cecil Taylor) กล่าวไว้ว่า "ดนตรีมีอิทธิพลต่อหลายสิ่ง เป็นเหมือนสิ่งวิเศษ นักดนตรีและนักแต่งเพลง แค่นี้ให้ความสำคัญกับเทคนิคและระเบียบวินัยนั้นไม่พอ เขาต้องเข้าใจเรื่องของความร้าวระหว่างเพื่อนมนุษย์และให้ความรักนั้น เข้ามามีส่วนในงานของพวกเขา" แพ้ทชอบคำกล่าวของซีซิลบทนี้ โดยเฉพาะคำว่า "สิ่งวิเศษ"

ดังที่ได้กล่าวไปแล้วว่า จุดเด่นของ แพ้ท เมทธีนี่คือการประพันธ์เพลง แต่ว่าเมื่อฟังการอิมโพรไวส์ของเขา แล้วสององค์ประกอบรวมเข้าด้วยกันอย่างลงตัว แพ้ทเปรียบว่าทั้งสององค์ประกอบขาดจากกันไม่ได้ การอิมโพรไวส์ ที่สวยงามก็ต้องอาศัยสังคีตลักษณ์ที่สวยงามด้วยเช่นกัน ทั้งนี้และทั้งนั้นขึ้นอยู่กับอารมณ์ของเพลง ขณะนั้นและที่การแสดง ผู้ชมเป็นหัวใจสำคัญที่ทำให้ฟังเพื่อ ทั้งสองของแพ้ทเคลื่อนที่เขา กล่าวว่าคุณดนตรีของเขา คือ "การเล่าเรื่อง" ซึ่งหมายถึงสร้างโครงเรื่องแล้ว

พยายามหาสิ่งดึงดูด ที่คิดว่าคนอ่านน่าจะสนใจและมีความหมาย ทักษะการอิมโพรไวส์เป็นการเปิดโลกทัศน์ให้เข้าใจกระบวนการการ ประพันธ์เพลง

นอกเหนือจากประเด็นทั้งสองข้างต้น แพ้ทไม่มองข้ามความสำคัญขององค์ประกอบด้านจังหวะ (Time) และช่องว่าง (Space) เขากล่าวว่าที่เขามีทุกวันนี้ได้เนื่องมาจากสภาพภูมิทัศน์สมัยเด็กในมิสซูรี มีอิทธิพลต่อแนวคิดด้านสุนทรียะของตัวเอง ทูงนาในบ้านเกิดทำให้เขาเห็นความ

ว่างเปล่าเห็นสิ่งที่อยู่ไกล และเห็นความว่างเปล่าระหว่างสิ่งเหล่านั้น ซึ่งพอแพ้ทอายุได้ 18 ปี ย้ายเข้าไปอาศัยในเมืองใหญ่ เขาไม่ลืมบรรยากาศในเมือง ลี ชัมมิต ซึ่งมีส่วนในการสร้างช่องว่างในงานของเขา มิใช่เพียงเวลานั้นเท่านั้น แพ้ทกล่าวว่าเขาเรียนดนตรีมาตลอดทั้งชีวิต เขาอาจจะไม่จำเป็นต้องเรียนเทคนิคและทักษะมากเท่าแต่ก่อน แต่ในด้านแนวความคิดและการสร้างสรรค์ เขายังต้องเรียนต่อไป เนื่องมาจากแต่ละช่วงเวลาของชีวิตได้รับอิทธิพลมาจากสิ่งแวดล้อมที่ต่างกัน บางครั้งแพ้ทก็เล่นโน้ตเยอะมาก บางครั้งปล่อยให้มือช่องว่างส่วนตัว แล้วเขาชอบที่จะเล่นหรือประพันธ์ เพลงที่เหมาะสมกับสถานการณ์และบรรยากาศ สิ่งเหล่านั้นเป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งผลต่อการสร้างงาน แพ้ทยังให้ความสำคัญอย่างมากกับจังหวะ (Time) เขากล่าวว่านักดนตรีที่สามารถจะสร้างเสียงที่สูดยอดได้ต้อง ให้ความสำคัญกับจังหวะที่ได้ยินตลอดเวลาที่เล่น การที่เล่นจังหวะสวิงกับริทึม เช็กชั้นจำเป็นอย่างที่สุดสำหรับนักดนตรีแจ๊ส นักดนตรีแจ๊สที่ยิ่งใหญ่จะมีสัญชาตญาณของจังหวะอยู่ในตัวเหมือนเป็นธรรมชาติเป็นส่วนหนึ่งของกายและความคิดไปแล้ว ประเด็นนี้ทำให้นักดนตรีสมัยปัจจุบันแตกต่างจากยุค 1958

เด็กถูกสอนด้านเทคนิคมากซะจนลืมให้ความสำคัญกับการสร้างสัญชาตญาณในการเป็นนักดนตรี สำหรับแพ้ทแบบอย่างในเรื่องของจังหวะเขายกให้มือกลอง รอย เฮนส์ (Roy Haynes) รอยมี "จังหวะ" อยู่ในสัญชาตญาณ เขาเป็นเจ้าของมัน ควบคุมมันได้ เป็นนายของมัน ทุกเสียงวินาทีที่จังหวะเดินหน้าไป มันอยู่ในความควบคุมของรอยทั้งหมด รอยสามารถสร้างความเชื่อมโยงระหว่างประสบการณ์ของการเป็นตำนานดนตรีแจ๊สจากชีวิตจริงและกลองที่ทำหน้าที่สร้างจังหวะซึ่งเป็นสิ่งที่เขาเชี่ยวชาญ ทำให้รอยมีความเป็นเอกลักษณ์ แพ้ทบอกว่านี่คือแบบที่เสียงของจังหวะที่ทำให้ผู้ฟังประทับใจ

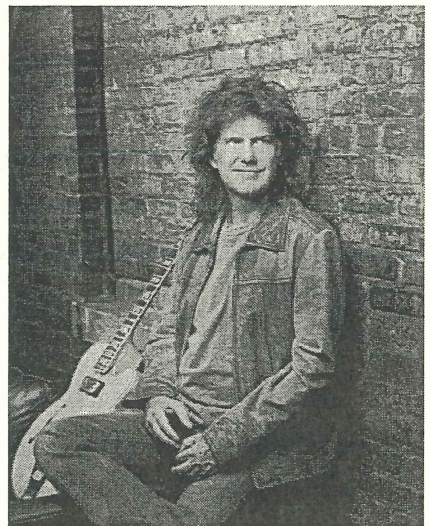
แพ้ทได้เคยยกตัวอย่างคำกล่าวของ ไมล์ส เดวิส (Miles Davis) ซึ่งกล่าวว่า "เสียงของโน้ตที่ถูกต้องสร้างให้บทเพลงน่าฟังมากขึ้น เหมือนบีบมะนาวลงบนปลาหรือผักทำให้รสชาติดีขึ้น" สำหรับเขา การเป็นนักดนตรีมีเหตุมาจากความรักดนตรี นักดนตรีตามหาสิ่งที่เขารักโดยการอุทิศชีวิตให้กับมันอย่างเต็มที่ และสิ่งนี้เป็นแรงในการสร้างและแสวงหาประสบการณ์ใหม่ๆ ซึ่งเป็นแรงผลักดัน

อย่างเป็นธรรมชาติทำให้ปรากฏาที่จะแสดงออกในสิ่งที่รัก โยงประเด็นดังกล่าวเข้ากับกระบวนการเรียนรู้ยิ่งทำให้ สิ่งที่รักหอมหวานขึ้น ความหอมหวานนี้นำเสนอตัวตนและจิตวิญญาณอันมีเอกลักษณ์ การผสมผสานระหว่างความเป็นนักดนตรีกับเสียงด้วยความประณีตเป็นเหมือนตำรับอาหารรสเลิศ การปรุงวัตถุดิบ ตามตำราอาหารนั้นคือการเล่นและอิมโพรไวส์ โดยมีหลักการและทฤษฎีเครื่องดนตรี อารมณ์ที่ดนตรีจึงบรรลุดจุดสูงสุด เหมือนกับช่วงยุคทองของวง John Coltrane Quartet และ Miles Davis Quintet ในยุค 1960

แพท กล่าวว่าเขาเรียนรู้และแสวงหาจนปัจจุบัน เขาเล่าว่าเมื่อแรกทำการบันทึกเสียงผลงานตัวเอง เขาเพิ่งเล่นกีตาร์ได้ไม่กี่ปี ปัจจุบันด้วยประสบการณ์ที่มากขึ้นเขาสามารถสร้างผลงาน ใช้เวลาไม่กี่นาที โดยมีกีตาร์และปากกา อย่างไรก็ตามดนตรีเป็นสิ่งที่ยาก การฝึกเป็นการเปิดโลกทัศน์ นำความสามารถที่ตัวเอง อาจคาดไม่ถึงประเดืนี้นำมาซึ่งความภาคภูมิใจเป็นรางวัลของชีวิตต่อการอุทิศเวลาและชีวิตให้กับมัน สำหรับแพทเองเขายังอยากเห็นตัวเองพัฒนาขึ้นมากกว่านี้อันเนื่องมาจากลักษณะนิสัยส่วนตัวที่เป็นคนค่อนข้าง ชอบวิจารณ์ แต่เป็นการวิจารณ์ในด้านสร้างสรรค์ เพื่อให้ตัวเองพัฒนาเติบโตขึ้น

ในแง่ของแนวดนตรี เมื่อเปรียบเทียบระหว่างช่วงยุคแรกของแพทกับยุคปัจจุบัน ผู้ที่ติดตามงานของเขาสังเกตได้ว่าแนวดนตรีของแพทซับซ้อนมากขึ้น แพทตอบว่าในช่วงยุคแรกเขามีทิศทางที่แน่นอน รู้ว่าตัวเองต้องการอะไร เหมือนมีบริเวณกว้างใหญ่ที่มีหลายๆ จุดน่าสนใจให้ค้นหา เมื่อเวลาผ่านไปมีหลาย สิ่งในด้านดนตรีเปลี่ยนไป จริงๆ แล้ว แนวหลักๆ ก็ยังเหมือนเดิม เขาสามารถหาวัตถุดิบใหม่ในการสร้างงานได้มากกว่า มีคนเคยถามแพทเกี่ยวกับความล้มเหลว เนื่องจากว่าในสังคมดนตรีต่าง ๆ โดยเฉพาะด้านศิลปะที่ต้องใช้เวลาในการยอมรับ แพทยอมรับว่าเขาต้องรับมือกับความเสี่ยอยู่เสมอและกลัวที่จะล้มเหลว ในบางครั้งแพทเองยอมรับนิสัยส่วนตัวที่ต่อต่อเสี่ย ทัดทานต่อการสร้างงานที่เป็นตัวของตัวเองเพื่อให้บรรลุถึงจุดสูงสุดเป็นอุปสรรคต่อเขาบางครั้ง แต่สิ่งที่ทำให้เขา ลุกขึ้นสู้คือความมั่นใจว่าตัวเขาทำสิ่งที่ถูกต้อง ในสิ่งที่ตัวเองรักเป็นเสมือนเข็มทิศที่ทำให้เขาเดินหน้าต่อ เมื่อใดก็ตามที่ศิลปินนำเอาสุนทรียะที่สร้างขึ้นมาเผยแพร่และสุนทรียะ นั้นๆ มีอำนาจเหนือผู้รับเช่น ผู้ฟัง ศิลปินอื่น นักวิจารณ์ ศิลปินนั้นๆ ก็ก้าวข้ามอุปสรรคที่ยากที่สุดไปได้ อย่างไรก็ตาม ศิลปินต้องมีจุดยืนที่ชัดเจนโดยมิให้นำเอาวิสัยทัศน์ทางสุนทรียะไปปรับเปลี่ยนแบบลดทอนคุณค่าแลกกับชื่อเสียงและเงินทองอย่างที่นักดนตรีอาชีพหลายๆ คนทำอยู่นั้นเป็นความเสี่ยงสำหรับเขามากกว่านั้นคือการล้มเหลว

PAT METHENY Photo by Donald Kelt
Courtesy of www.patmethenymusic.com

ดังนั้น จุดหมายของแพ็คคือการนำเสนอดนตรีที่เป็นดนตรีเพื่อตอบสนองกับคุณค่าของความเป็นดนตรี ดังนั้นปรัชญาของความศิลปินสำหรับแพ็คคือเป็นตัวของตัวเองอย่างมีจุดยืน

ประเด็นต่อมา การต่อสู้กับความล้มเหลวคือความพยายาม แพ็ค เมทธีนี่ ขึ้นชื่อว่าเป็นศิลปินที่สร้างงานใหม่ ๆ ต่อวงการดนตรีตลอดเวลา สิ่งหลักที่ผลักดันเขาคือความรักดนตรี รักที่จะสร้างรักที่จะเล่น และรักที่จะเรียนรู้กล่าวได้ว่าทุกวินาทีที่เขาหยิบก็ตาร์ขึ้นมาซ้อม ประพันธ์เพลง หรือเวลาแสดงคือพรสำหรับเขา ความรู้สึกที่ยิ่งใหญ่คือการได้เล่นและแสดงกับนักดนตรีที่มีฝีมือคือเกียรติการเป็นนักดนตรีแจ๊สเหมือนกับได้รับเกียรติเป็นสิบ ๆ เท่า ซึ่งในช่วงวัยแสวงหาเขาไม่นึกเลยว่าดนตรีจะเปิดโลกทัศน์ทางความคิดสร้างสรรค์ได้มากเพียงนี้ สำหรับการใช้ชีวิตในฐานะนักดนตรีแพ็คยึดเอาคำกล่าวจากภาพยนตร์เรื่องหนึ่ง ที่แพ็คร่วมทำดนตรี "It is always worth the trouble" ไม่ว่าตัวเองให้อะไรแก่สังคม การให้สิ่งที่ดีที่สุด ก็มักจะได้อะไรที่ดีกว่ากลับคืน อาจจะใช้เวลานาน ต้องใช้ทุกเวลาอย่างมีคุณค่าและเห็นคุณค่าของสิ่งที่ใช้เวลาไป ดังนั้นจงใช้เวลาทำในสิ่งที่ตัวเองรัก

บรรณานุกรม

- Lange, A.(1986). Ornette Coleman and Pat Metheny: Songs of Innocence and Experience.
Downbeat 60 Years of Jazz. Winona, MN. Hal.Leonard
- Nicholson, S. (1995) Jazz: the 1980s Resurgence. New York. Da Capo Press